

omtalt under Sagens 1ste Behandling, at Konsulerne faa mange, i alt Fald paa flere af disse Steder faktisk have udøvet en Domsmyndighed af lignende Art som den, Lovforslaget omhandler, i Henhold til givne Instruktioner, som indeholdes i en Resolution fra Udenrigsministeriet fra Slutningen af Maaret 1893. Denne Domsmyndighed har, om ikke hyppig, saa dog af og til, faktisk været udøvet og i alt Fald i adskillige Tilfælde hvilet paa en Bemyndigelse af Udenrigsministeriet og traktatmæssige Forhold, men den har manglet Lovgrundlaget. Dersom nu denne Mangel af Lovgrundlag skulde medføre, at alt, hvad der er flet i Henhold til den faktiske Tilstand, den udenrigsministerielle Sanktion og Traktaternes Regler, skulde betragtes som intet, maatte dette Resultat anses for lidet heldigt, og vi have derfor ment, at der var Anledning til at udtale, hvad vi her have foreslaaet. Det vil føre til, at hvor ikke andre Grunde medføre, at hvad der tidligere er passeret maa betragtes som en Nullitet, maa det respekteres, saa at altsaa ikke alt nu behøver at gentages fra første Færd, og at særlig ikke i Tilfælde af Appel det Resultat behøver at indtræde, at Appeldomstolen afviser Appellen som noget, der ikke har juridisk Karakter, men tager Sagen paa samme Maade, hvorpaa den tager de Domme, der nu skulle fældes i Henhold til denne Lov. Det er dette, vi have villet udtrykke ved Vædringsforslaget, at det ikke skal være en Nødvendighed, at hvad der tidligere er flet i Henhold til en faktisk udøvet Domsmyndighed, der hvilede paa en udenrigsministeriel og traktatmæssig Sanktion, ikke uden videre altid skal betragtes som en Nullitet, som noget, der mangler Hjemmel, men altsaa efter Omstændighederne, naar ikke andre Grunde medføre det modsatte, kan tages som en berettiget juridisk Akt, der nu forfættes efter de Regler, Lovforslaget indeholder.

Jeg tillader mig paa Udvalgets Vegne at anbefale disse Vædringer til Tingets Vedtagelse.

Justitsministeren (Kellermann):

Jeg har i det hele ikke noget at indvende imod de fleste af Vædringsforslagene og skal kun gøre nogle enkelte Bemærkninger ved nogle af dem, men ikke i den Hensigt at fraraade deres Vedtagelse.

Vædringsforslagene Nr. 1, 3 og 5 betragter jeg kun som en sproglig Rettelse, imod hvilken der ikke kan være noget at erindre. De høre jo alle sammen, saa at naar det ene af dem vedtages, maa ogsaa de andre vedtages. — Hvad Vædringsforslaget

Nr. 2 angaar, har jeg heller ikke noget imod den forandrede Affattelse af den i Lovforslaget givne Regel. I Henhold til, hvad den ærede Ordfører ytrede, saavel som ogsaa i Henhold til, hvad der siges i de trykte Bemærkninger, gaar jeg ud fra, at Tilføjningen om, at der skal bruges fremmede Love i saadanne Tilfælde, hvor de danske Domstole i Hjemlandet vilde have at tage disse i Betragtning, nærmest er foranlediget ved, at man har været bange for, at Konsulerne, hvis dette ikke stod der — og der altsaa kun stod, at der skulde dømmes ifølge Ret og Billighed, efter Sagens Natur, danske Love og de paa Stedet gældende Sædvaner, — da skulde opfatte det saaledes, at de vare udelukkede fra at tage Hensyn til fremmede Love, hvilket naturligvis ikke kan være Meningen. Men paa den anden Side gaar jeg ud fra, at det ikke er Meningen med denne Bestemmelse, at man ved Instrukser skulde i fuldt Omfang belære Konsulen om, hvorledes Reglerne ville stille sig med Hensyn til danske Domstoles Afgang til at tage Hensyn til fremmede Love, thi det er, som bekendt, en meget vidtløftig Materie, og en udførlig Udvikling heraf vilde vistnok for de fleste Konsulers Vedkommende kun være besværende og muligvis vildledende snarere end vejledende. — Men jeg har, som jaqt, ikke noget imod at man tilføjer disse Ord, for at betage Konsulerne den Vildfarelse, de maaste ellers kunde falde i, at de flet ikke havde Lov til at tage Hensyn til fremmede Love. Det vilde de naturligvis blive nødte til i mange Tilfælde. Ofte vil det stille sig saa, at det i det foreliggende Forhold er klart, at Parterne have kontraheret i Henhold til en anden Ret end den danske. Det vil dernæst, i alt Fald for saa vidt Sagsøgeren angaar, i mange Tilfælde blive nødvendigt at tage Hensyn til fremmede Landes Love, Myndigheder o. desl. efter de almindelige Regler herom. Derfor har jeg ikke noget at indvende mod det.

I Forbindelse hermed vil jeg bemærke, at jeg ligeledes i Henhold til, hvad der er ytret i de trykte Bemærkninger, gaar ud fra, at disse Instrukser, som skulde meddeles Konsulerne, kunne indskrænke sig til det mest nødvendige. Jeg tænker mig saaledes, at man fornemlig vil komme til at instruere dem med Hensyn til den formelle Fremgangsmaade, med Hensyn til de vigtigste processuelle Regler, og her vil der vistnok kunne blive Brug for den under Nr. 13 foreslaaede Ordning, at de ikke nødvendigt skulde være bundne til den danske Retts Regler, men at der kan indrømmes Væmpelser, der passe til Forholdene. En saadan Væmpelse antager